

MALÉ VINÁRSTVO V PROVENŠALSKU

ROMÁN O PODMANIVÝCH FRANCÚZSKÝCH VINICIACH,
CHRUMKAVÝCH CROISSANTOCH A ŠANCI NA NOVÝ ZAČIATOK

RUTH KELLY

metafora

MALÉ VINÁRSTVO V PROVENŠALSKU

ROMÁN O PODMANIVÝCH FRANCÚZSKÝCH VINICIACH,
CHRUMKAVÝCH CROISSANTOCH A ŠANCI NA NOVÝ ZAČIATOK

RUTH KELLY

RUTH KELLY
MALÉ VINÁRSTVO
V PROVENŠALSKU

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 111. publikáciu

Z anglického originálu *The Little Vineyard in Provence*,
vydanú vydavateľstvom Trapeze, an imprint of The Orion Publishing
Group Ltd v roku 2019, do slovenčiny preložila Martina Antošová.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 360
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Ruth Kelly 2019

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Martina Antošová, 2022
Cover illustrations © shutterstock.com/Ekaterina Kolchenko,
stock.adobe.com/photographeasia
Illustrations © stock.adobe.com/romanya, vectorgoods

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie
tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-312-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-311-4 (pdf)
ISBN 978-80-8090-310-7 (print)

Mojej mame

Prológ

PROVENSALSKO LETO 1985

„Fuj, to je trpké!“ Ava vyplula hrozno. Starý otec sa zasmial tak hlasno, až ho premochol záchvat kašľa.

„To preto, lebo ešte nie je zrelé, drahé dieťa!“ Pobúchal si po hrudi. Pridržal tmavú bobuľku medzi ukazovákam a palcom a natočil ju k oblohe. Preniklo ňou žiarivé slnečné svetlo a zmenilo farbu bobuľky z fialovej na priesračne levanduľovú.

„Musíme ich vystihnúť v tej správnej chvíli. Preto ich musíme neustále skúšať. Ochutnávať ich. Kontrolovať, či sú sladké. A potom, keď dozrejú, ich oberieme!“ vykrikol s typickou francúzskou bujarosťou.

Ava sa zasmiala.

„Lenže...“ pokýval prstom. „Lenže tento zázrak sa môže udiť iba vo veľmi krátkom čase.“ Zamračil sa. „*Bouff*, máme také dva, možno tri dni. A ak to odhadneme nesprávne...“ odmlčal sa.

Hľadela naňho s ústami doširoka otvorenými ako zlatá ryбка, visela na každom jeho slove.

„Je z toho pohroma!“

Pokračoval v chôdzi a nechal ju tam stáť prilepenú na mieste, najskôr omráčenú šokom a potom zvedavosťou, keď jej hlavou začali víriť otázky.

„Hrozno je zrelé iba pár dní, starký?“ zavolala naňho.

„*Oui!* A teraz už poď.“ Keď sa vydal vpred, suchá vápencová pôda mu prašala pod zaprášenými topánkami. Tu a tam natiahol ruku a jemným láskavým pohybom sa dotkol listov, akoby hladil milovaného psa.

Ava mu bola hneď v päťách, striedavo zastavovala a pohýnala sa vždy, keď sa jej starý otec rozhodol ochutnať ďalšiu bobuľku hrozna.

Na horúcom popoludňajšom slnku sa jej každú chvíľu objavovali nové pehy.

Odrazu sa starý otec zastavil a uprene sa na ňu zahľadel.

„Prezradím ti malé tajomstvo, moja drahá Ava.“ Jeho hlas prešiel do šepotu.

Oči sa jej rozšírili v očakávaní, že jej odhalí ďalší kúsok múdrosti.

„Toto hrozno,“ ukázal rukami na rady viniča, „je srdce môjho vinohradu. Je to najstarší vinič. A vieš, čo to znamená?“

Ava potriasla hlavou.

„Znamená to, že je najpevnejší. Korene má ukryté v *terroir* tak hlboko, že dosiahnu k živinám, ku ktorým sa žiadne iné hrozno nedostane.“

Starý otec si kľakol, trochu stonajúc od námahy objal šlachovitými prstami kmeň viniča a druhú, vetrom ošľahanú ruku pritom položil na zem, aby sa podoprel. Drsné ruky mal pokryté pečeňovými škvrnami.

„*Très forte*, veľmi pevný,“ zamrmľal, keď kmeňom jemne potriasol. „Nasávajú minerály a privádzajú ich až sem.“ Ukazovákوم prešiel po kmeni nahor. „A ďalej sem.“ Ava fascinovane sledovala, ako naznačuje cestu k plodom hrozna. Odtrhol ďalšiu bobuľku, vinič sa zatriasol a potom sa vrátil do pôvodnej polohy.

„A keď je hrozno zrelé, dodá môjmu ružovému vínu dokonalú sladkosť ako žiadne iné.“

Vložil jej malú červenú bobuľku do dlane. Keď sa zdvíhal späť na nohy, kosti mu zavrzgali.

S úžasom sa pozrela na svojho starého otca, no jeho pohľad bol teraz uprený na horizont. S prižmúrenými očami sa díval poza vinič na auto jej rodičov, ktoré sa práve rútilo po príjazdovej ceste a zanechávalo za sebou ťahajúci sa oblak prachu.

„Je všetko v poriadku, starký?“

Jeho láskavý úsmev sa vytratil. Husté sivé obočie sa mu spojilo na zvráštenom čele.

„Starký?“

Zamrmlal čosi po francúzsky.

„Poď, dieťa moje, vráťme sa späť do domu.“

Prvá kapitola

NOVEMBER 2017

Ava si pritisla telefón k uchu ľavým plecóm a obojma rukami zápasila so zaseknutou zámkom na vchodových dverách.

Bolo ťažké sústrediť sa, keď jej pršalo za golier a manžel Mark nariekal do ucha, ale napokon sa kľúč pohol a zámka povolila.

Vyčerpaná sa vtackala dovnútra.

Kým jej Mark rozprával o svojom dni v práci, Ava zdvihla z rohožky pri dverách malú kôpku pošty. Vhodila kľúče od domu do misy na stole v predsieni, vyzula si navlhnuté členkové čižmy, vysúkala sa z premočeného kabáta, odmotala si z krku kvetovaný šifónový šál a spolu s kabátom ho zavesila na háčiky pri zrkadle.

Zašklabila sa na svoj odraz v zrkadle. Vyzerala hrozne.

V nečakanom ležaku počas cesty z práce sa jej tmavé, po plecía dlhé vlasy zmenili na zlepené chuchvalce. Masakra jej stekala po tvári a zanechala na lícach atramentovočierne fľaky.

Precupkala vo vlhkých ponožkách po chodbe do kuchyne.

Vo vzduchu bolo stále cítiť vôňu indickej kuracej kormy zo včerajšieho večera, ale pred tým, ako bola vôbec

schopná pomyslieť na vetranie, potrebovala veľký pohár vína, ktorým by spláchla stresujúci deň v práci.

Odrazu si uvedomila, že s Markom telefonuje už dobrých dvadsať minút a ešte sa jej vôbec neopýtal, ako sa má.

Znova si prichytila mobil medzi uchom a plecom a popritom odskrutkovala uzáver na fľaši bieleho vína. Keď ho nalievala takmer po okraj pohára, víno špliechalo z jednej strany na druhú. Zodvihla pohár k perám a poriadne si odpila, kyslá chuť jej spaľovala hrdlo.

Ak išlo o výber slušného vína, Mark sa v tom nikdy veľmi nevyznal. Zaujímala ho jedine výhodná cenová ponuka. Dve za cenu jedného, dvadsaťpäťpercentná zľava... ak mohol dostať zľavu, kúpil ho. Hodila nahnevaný pohľad na dve kartónové škatule tej brečky položené pri stojane na víno na druhej strane kuchyne, ktoré stále čakali na vypitie.

„Takže, kedy myslíš, že sa vrátiš?“ opýtala sa a prerušila ho uprostred vety.

Mark bol preč z domu už tri a pol týždňa. Stavebná spoločnosť, pre ktorú pracoval, ho poslala na sever. Spomenula si, ako jej vrazil, že tam neďaleko Leedsu stavajú motel.

„Už to nepotrvá dlho, miláčik. Vieš, ako sa tieto veci vedia niekedy natiahnuť.“

Lenže tráviť taký dlhý čas preč bez toho, aby sa vrátil na víkend, nemal Mark vo zvyku. Hoci Ava si po dvadsiatich troch rokoch manželstva cenila trošku času osamote, začínala pociťovať isté odcudzenie.

„Nuž, zajtra pôjdem na veľký nákup potravín, tak by bolo fajn vedieť to,“ tlačila ho do toho, aby jej dal konkrétnejšiu odpoveď.

„Prestaň, už aj tak som pod tlakom, nepotrebujem ešte aj tvoje sekírovanie!“ vyštekol. Ava si vedela predstaviť, ako sa mu pri tých slovách zúžili jeho studené modré oči.

Zahryzla si do pery, čo v tieto dni robievala často. Naučila sa, že je jednoduchšie nejst' proti Markovi.

Namiesto toho prestala vnímať, jeho hlas sa zmenil na monotónny šum v pozadí a ona začala prezerat' poštu.

Ukazovákou roztrhla prvý list. Bol to kupón na zľavu v jej obľúbenom obchode s oblečením. Kedy si naposledy urobila radosť niečím novým na seba? Všetky peniaze, ktoré ušetrili, míňali na svoju dcéru Sophie alebo na dlho odkladané opravy domu.

No ak by bola Ava k sebe celkom úprimná, musela by pripustiť, že už stratila záujem o starostlivosť o svoj zovňajšok. Do práce striedala tri nohavicové kostýmy a doma netúžila po ničom inom, iba vhuľnúť do pyžama a zababušiť sa do dlhého strakatého modrého svetra, o ktorom Mark povedal, že pripomína župan, a nemyslel to ako pochvalu.

Odložila kupón bokom, zatiaľ čo Mark zmenil tému z práce na Sophie, ktorá bola práve v prvom ročníku na Birminghamskej univerzite.

„Sophie mi dnes volala a pýtala si sto libier na nové šaty na večierok.“

Ich dcéra bola otcovo dievčatko, mala ho celkom omtaného okolo prsta. Bola to Markova chyba – ustupoval pri každej jej požiadavke už od čias, keď bola malá. Znamenalo to, že Ave často nespravodlivo zostalo hrať tú zľú, krutú mamu, ktorá povie *nie*, zatiaľ čo Mark v Sophiiných očiach nikdy neurobil nič zlé.

Ava otvorila ďalší list a pritom mu odpovedala: „Sophie má tucty šiat, ktoré si kúpila a zatiaľ ani nemala na sebe. A...“

Nemohla však dokončiť vetu. Slová jej ostali visieť na jazyku, keď absolútne neveriaco hľadela na čísla na papieri.

To, čo tam čítala, sa jej určite muselo iba zdať. Zatvorila oči a znova ich pomaly otvorila. Lenže tie čísla tam stále boli, na strohom bielom liste zo stavebnej sporiteľne.

„Hej, ale vieš, aká je, keď si nemôže kúpiť nové šaty a...“

„Mark?“ prerušila manželov monológ.

„Áno, čo sa deje?“

„Toto nemôže byť pravda,“ zamrmlala, otočila list, akoby čakala, že skutočné čísla budú vytlačené na druhej strane. Určite je to omyl.

„Čo je, zlatko?“ Hlas sa mu teraz nepatrne nervózne triasol, akoby očakával zlé správy. „Je všetko v poriadku?“ dožadoval sa odpovede. Nebolo o tom pochyb, Mark znel nervózne a previnilo. Po dvoch desaťročiach spoločného života vedela Ava prečítať každúčký odtienok v tóne jeho hlasu.

„Nie, všetko nie je v poriadku! Stavebná sporiteľňa tvrdí, že už šesť mesiacov neplatíme hypotéku!“

Toto bola tá chvíľa, keď mal Mark vbehnúť dnu a podať si tú banku za to, akí sú v nej neschopní idioti, keď im poslali nesprávne papiere. Namiesto toho však Avu čakalo na druhom konci linky iba dlhé znepokojujúce ticho.

Žalúdok jej zovrelo v panickom strachu, a keď tie čísla prečítala nahlas, takmer sa zadusila.

„Píšu, že im dlhujeme pätnásťtisíc libier...“

Mark stále nič. Ticho hovorilo zaňho.

S každým ďalším slovom stúpol Avin hlas o oktávu vyššie a rástla v nej zúrivosť, až odrazu vybuchla.

„Chcú nám vziať dom! Počúvaš, čo hovorím, Mark?“

Ava premýšľala, či jej manžel zložil, ale potom začula

slabé písknutie, ako sa zhlboka nadýchol a ozval sa jeho pokojný hlas prefíkaného obchodníka.

„Nie je to nič, čo by som nedokázal vyriešiť. Vieš, musíš iba zachovať pokoj.“

Pokoj – to slovo bolo pre ňu ako červená zástava pre býka.

„Budú z nás bezdomovci a ty chceš, aby som zachovala pokoj?“

Mark vždy vedel, ako veci prekrútiť. Ava strávila väčšinu ich manželstva ospravedlňovaním sa za chyby, za ktoré v skutočnosti mohol on.

„Nebyť teba, nemal by som takýto problém. Všetky tie peniaze som minul na to, že som sa snažil, aby ste ty a Sophie boli šťastné, a preto mám teraz dlhy.“

Ava bola úplne iná ako tie výstredné paničky, ktoré žiadali od svojich manželov, aby im kúpili ukážkové domy. Nebola materialistka, vlastne, to *ona* dávala na svoju vlastnú škodu všetkých ostatných na prvé miesto.

Hoci tým úderom pod pás jej takmer kompletne vyrážil dych, nejako zvládla zachovať rozvahu.

„Kam sa podeli tie peniaze, Mark? Na čo si ich minul?“

Hlboko vo svojom sebeckom vnútri Mark vedel, že Ave ani prinajmenšom nešlo o ukazovanie sa pred ostatnými, a hoci rád v hádkach víťazil a zhadzoval vinu na ňu vždy, keď mohol, tentoraz sa musel vzdať. Z tohto sa nemohol vyhovoriť. Napokon vyšiel s pravdou von.

Keď sa priznal, ako prišiel o desaťtisíce libier pri neúspešnom obchode s nehnuteľnosťami na Costa del Sol, Ave sa začala krútiť hlava.

Vyštverala sa na jednu z chrómových barových stoličiek stojacich okolo ich raňajkového pultu so žulovou doskou a držala sa jeho okraja čakajúc, kým prejde nevoľnosť.

Pristihla sa, ako každých pár minút opakuje Markovo posledné slovo, akoby jej to mohlo nejako pomôcť uvedomiť si beznádejnosť ich situácie.

„Úžerník?“

„Áno, správne, musel som niečo urobiť, aby som zohnal peniaze na investíciu do toho obchodu s nehnuteľnosťami, nie? A potom to skrachovalo, takže som prišiel o všetko.“

V jej myšlienkach sa tie dlhy kopili na seba ako obrovská veža z kociek, ktorá čochvíľa spadne a pochová ich.

„Od koho si získal úver?“

Mark si odkašľal. „S tým si nemusíš robiť starosti, zlatko.“
Ava vedela, ako ten príbeh dopadol.

„Nesplatil si ho, však?“ Nedokázala uniesť pomyslenie na to, aký úrok musí byť na tom úvere.

Ešteže Mark nestál teraz pri nej, lebo iba Boh vie, čo by mu spravila. Nikdy v živote sa necítila taká rozčúlená, taká podvedená a sklamaná.

A práve keď si pomyslela, že to už nemôže byť horšie, jej Mark oznámil, že zatiaľ sa nechystá prísť domov a dať všetko do poriadku.

„Myslím, že by pre teba nebolo bezpečné, keby som sa vrátil. Nechcem zaniest problémy domov. Pozri, zlatko, vyriešim to. Ty iba počkaj a nič nepodnikaj,“ sľuboval Mark. „Vieš, že ťa milujem, si pre mňa všetkým.“

Keď si Ava uvedomila, že si s tým bude musieť poradiť sama, jej hnev sa úplne rozplynul.

„Prosím ťa, Mark, musíš prísť domov, nemôžeš ma opustiť,“ prosila úpenlivo. Už viac nevládala potláčať slzy.

V zúfalej snahe prekenuť vzdialenosť medzi nimi sa snažila predstaviť si manželovu tvár – jeho mužný pôvab, drzý úsmev, tmavé strnisko.

„Buď silná. Kvôli mne a Sophie,“ upokojoval ju Mark. Ava zavzlykala. „Mark, prosím ťa...“

Práve vo chvíli, keď sa ho chcela opýtať, kedy sa znova ozve, Mark zahlásil, že už musí ísť. A jej manžel aj ich doterajší život boli odrazu preč.

Sedela v omračujúcom tichu.

Ava sa rozhliadala okolo seba, po kuchyni, ktorú plnili spomienkami od chvíle, keď pred desiatimi rokmi naštrili na kúpu polovice dvojdomu s dvomi spálňami na predmestí, a ešte nikdy sa necítila takáto osamelá.

Chytila pohár s vínom a vyliala si zvyšky jeho obsahu do úst. Tvár sa jej zvrátila od kyslosti, ale to jej nezabránilo siahnuť po nedopitej fľaši.

Glo. Glo. Glo.

Upierala prázdny pohľad cez dvere na terasu, zhypnotizovaná dažďovými kvapkami stekajúcimi po skle. Po líčach sa jej kotúľali slzy, oči sa jej zahmlievali a pritom sa hlboko ponárala do vlastných myšlienok.

Ako sa mohlo toto stať?

Vedela, ako sa Markovi podarilo dostať ich bez jej vedomia do takých dlhov: mali oddelené účty a Mark mal na starosti splátky hypotéky a kreditné karty, zatiaľ čo ona sa starala o platby za plyn a elektrinu z toho, čo zarobila ako recepčná. Bola to nevďačná práca v predajni s terénnymi autami, kde prichádzala do styku s arogantnými ľuďmi z mesta, ktorí sa presťahovali na vidiek a mali viac peňazí ako slušných spôsobov.

Jej snom bolo odjakživa vlastniť cukráreň, piecť všetko možné od citrónových chlebíčkov až po Schwarzwaldské torty, robiť niečo kreatívne a inšpiratívne...

Sfírk, kopla do seba ďalší veľký hlt a premýšľala, kam sa podel jej život.

Ako mohol byť Mark taký hlúpy a prísť o všetky ich peniaze pri nejakom pochybnom developerskom projekte? Ava vedela, že sa vydala za rojka, no práve to sa jej na ňom páčilo – jeho veľké plány. A väčšinu ich manželstva verila, že jedného dňa sa mu všetko podarí.

Jej priatelia ju pred ním varovali, hovorili jej, že jedného dňa to oľutuje, ale nepočúvala ich. Keď je človek zamilovaný, nikdy nepočúva.

Preto mala teraz problém nájsť niekoho, komu by mohla zavolať. Tým, že obhajovala Marka, sa odstrihla takmer od všetkých priateľov, s ktorými vyrastala, a priznať si chybu by bolo príliš ťažké.

Znova sa načiahla po pohár s vínom a odchlipla si.

Ava dúfala, že po víne bude otupená. Lenže ono iba zintenzívňovalo jej pocit úzkosti. Hlavou jej vírilo nespočetné množstvo otázok a už ani o sekundu dlhšie nemohla zostať sama.

Chytila do rúk telefón a prebehla zoznam nedávno volaných čísel. Našla iba jednu osobu, na ktorú sa mohla obrátiť a ktorá by sa do nej nepustila s kopou vyčítavých „ja som ti to vravelá“.

Emilia zodvihla po treťom zazvonení.

„Čo sa stalo?“ dožadovala sa vysvetlenia. Poznala svoju najlepšiu priateľku až príliš dobre.

Ava nevedela, kde má začať. Potiahla nosom a potlačila prívál slz, ktorý v nej uvoľnil priateľský hlas.

„Ide o Marka, tentoraz to naozaj pokašľal.“

„Ježiš! Si v poriadku?“

„Ani nie, môžeš prísť?“

Našťastie Emilia bývala neďaleko. Už v škole uzavreli dohodu, že nikdy nebudú bývať od seba ďalej ako pol hodiny cesty. Emilia musela presvedčiť svojho manžela

Paula, aby súhlasil s bývaním v grófstve Surrey. No vedela byť veľmi presvedčivá, a ak chcela, aj vytrvalá. Nejako sa jej teda podarilo nahovoriť Paula nielen na to, aby sa presťahovali na druhý koniec krajiny, ale aj na to, aby sa usídlili vo veľmi žiadanom a drahom Esheri.

Mark sa nikdy nevyjadroval o Emilii pekne, ale Ava bola presvedčená, že to bolo preto, lebo sa cítil ohrozený jej odvážnou povahou. Emilia odmietala vo svojom živote akceptovať čokoľvek iné ako len to najlepšie a výsledkom toho bolo, že takmer vždy dosiahla, čo si zaumienila.

Emilia by sa do takýchto problémov nikdy nedostala, premýšľala Ava, keď vyťahovala zo stojana ďalšie dve fľaše vína a pretackala sa s nimi do obývačky. Zvalila sa na nízku pohovku a pri dopadnutí jej pohár zacinkal o fľašu.

Hodnú chvíľu tam schúlená ležala a civela na strop, citovo vyčerpaná. V hlave si prehrávala rozhovor s Markom, opäť prežívala ten šok a podraz, snažila sa rozpamätať na jeho slová, a práve vtedy jej to napadlo.

Posadila sa a vystrela.

Ak Mark pred ňou tajil dlh na hypotéke, čo ďalšie ešte skrýval?

Plná energie poháňanej hnevom a alkoholom sa Ava vrhla na Markov pracovný stôl na druhej strane obývačky. Jednu po druhej povytahovala zásuvky na tej ohavnosti z lakovaného borovicového dreva, rýchlo preletela ich obsah a hľadala stopy.

Zmluva týkajúca sa členstva v posilňovni, parkovacie povolenie, škatuľka s kancelárskymi sponkami, zošívачka, starý tlačidlový mobilný telefón, ktorý neuzrel denné svetlo už asi desať rokov. Pokračovala, rozhadzujúc obsah zásuviek na koberec, ako keď pes prehrabáva záhradu kvôli kosti.

Potiahla spodnú zásuvku napravo, ale tá sa ani nepohla. Skúsila to znovu, no zle odhadla použitú silu, zvalila sa dozadu a dopadla na zadok. Nevraživo sa na zásuvku pozrela a potom sa pozviechala na nohy pohľadať niečo, čím by ju vypáčila. Správala sa ako posadnutá.

Tentoraz sa vrátila z kuchyne so skrutkovačom. Doteraz sa nikdy v živote nikam nevlámala, no vrhnúť sa na pracovný stôl jej prinášalo zvláštne uspokojenie, lebo konečne dala priechod svojej zúrivosti.

Vrazila skrutkovač do zámky, pokývala zásuvkou zboka nabok, potom vsunula skrutkovač trochu hlbšie. Vylomila ním do dreva dosť veľkú dieru, až vzduchom lietali triesky, a vmestila do nej skrutkovač.

„Áno!“ vykričla natešene, keď sa jej podarilo zasunúť jej zbraň hromadného ničenia do zásuvky.

Jediným mocným nadvihnutím ju vytrhla.

Avino srdce plné adrenalínu búšilo, keď nakukla dovnútra. Mala hrozný skľučujúci pocit, že sa tam objaví niečo príšerné. Mark, ktorého poznala, by nedržal veci pod zámkou, ale poznala ho v skutočnosti vôbec? S každou ďalšou sekundou sa do nej vkrádali pochybnosti čoraz hlbšie. V zásuvke našla obrovskú kopu papierov a roztrhnutých obálok, akoby ich vopchal do nej niekto v rýchlosti.

Zhlboka a upokojujúco sa nadýchla a pustila sa do toho.

No na toto by ju nepripravili žiadne jogové dychové cvičenia.

S trasúcimi sa rukami vyťahovala jeden výpis o prečerpaných kreditných kartách po druhom. Výber hotovosti osemtisíc libier urobený druhého februára. Sedemtisíc libier vybraných iba pred pár týždňami z bankového účtu, o ktorom vôbec netušila, že ho Mark mal. A takto to pokračovalo ďalej.